

NØVN

Minningarorð um Minu Reinert

Tað kom sum ein hvøkkur, at Mina sovnaði burtur hósðagin í farnu viku. Hon hevði verið veik og fòlin eina tíð, men fáur væntaði, at hon skuldi fara um sýnina so bráðliga.

Ætlaði at vitja hana fyri góðari viku síðan, men tá var hon útskrivað. Nú í summar skrivaði hon mær boð um, at eg kundi koma eftir nøkrum eintøkum av Dulðum leiðum, sum hon skrivaði í 1996, men sum altíð halda vit, at tíðin er óavmarkað, og eg útsetti vitjanina til desember.

Elisa Thomina Reinert, vanligi nevnd Mina, varð fødd í Sørvági, 30. september 1946. Hon bleiv 72 ára gomul.

Eg kom at kenna Minu í 2003, tá ið vit gjørdust starvsfelagar á Føroya Handilsskúla. Minnist, hvussu væl hon og aðrir starvsfelagar tóku ímóti nýggjum lærarum. Hetta árið byrjaðu Maryann og eg í føstum starvi. Lærarar og starvsfólk á skúlanum vóru ótrúliga hjálpsom at vegleiða. Har vóru stórar persónligheitir, sum ikki vóru bangnar fyri at geva teimum ungu rúmd og ábyrgd.

Um jóltíðir í 2004 fingur vit øll á skúlanum ein skelk, tá ið Klæmint Olsen bráðliga doyði. Tað vóru sorgartíðir, og vit høvdu ein ófrið á okkum. Stúrdur fyri at koma aftur í skúla til tað svára, sum vit fólðu saman, men ikki megnaðu at lýsa. Men tá ið vit møttu, høvdu Mina og Kalpana eina andakt í høllini saman við starvsfólkum og teimum av-

varðandi. Mina visti, hvat ið vit øll fólðu, og hon las upp brot úr Prædikaranum. Vit sungu ein sálm og mintust Klæmint við takksemi. Hon fekk okkum at hugsa djúpt og inniligt um lívsins viðurskifti, og har, í høllini, fyltust tómrumini í okkum aftur, og løtan gav mær og kanska øðrum mót og áræði aftur.

Mina var eitt av hesum menniskjunum, sum fylti nógv mentalt. Var ikki bangin fyri at taka orðið og krógvaði ikki sína meining á fundum. Hon dugdi fræga væl at orðbera seg, og tað bleiv lurtað, tá ið Mina tók orðið.

Vit vórðu eisini skaldsliga ríkað av hennara gávum at seta orð á lívsins viðurskifti. Í 1986 fekk hon 2. virðisløn í eini leikritakapping fyri útvarps-

leikin Mjørka. Seinni komu útvarpsleikirnir Men tað hendi í teimum døgum og Yasminea. Hon skrivaði eisini ljóðmyndina So sum vit eisini fyrigeva. Seinni komu stuttsøgur og yrkingar. Í 1989 varð leikurin hjá Minu, Stjørnubarnið, framfördur í Sjonleikarhúsinum. Úr hesum leiki er kendi og lívsjáltandi sangurin, Tað er leygarvöld í kvöld, sum enn verður sungin til manga veitslu. Tað bleiv eisini til ein ævintýrleik, sum kallaðist Ozon, sum ungfolk úr Sundalagnum spældu í Eydunni á Oyrarbakka, í Noregi og í Norðurlandahúsinum á Ólavsoy 1995. Árið eftir kom skaldsøgan Duldar leiðir. So Mina var virkin á listarlaga økinum hesi 10 árin.

Mina byrjaði á Handilsskúlanum í 1987. Hon var korrespondentur í enskum og týskum. Fyrstu árin undirvísti hon m.a. í enskum og informátionsviðgerð. Seinni fór hon á Fróðskaparsetrið at nema sær útbúgving í søgu og undirvísti tey seinastu árin í hesum faki.

Mina var lestrarvegleiðari, tá ið eg byrjaði í skúlanum. Eitt millumlið millum næmingar og lærarar. Í hesum sum í øðrum lutum var einki fjas hjá Minu. Hon hevði íborin evni sum lærari og kendi lívsins skuggasíður, skilti væl stóðuna bæði hjá næmingum og lærarum, so tað fall henni lætt at røkja hetta arbeiðið. Minnist eina ferð, at eg hevði onkrar avbjóðingar, fór inn til Minu, greiddi henni frá, og hon lurtaði og hugsaði. Við síni góða vágamáli segði hon: “Tórður, far tú aftur til undirvísing, hesum taki eg mær av!” Einki tvætl, hon skilti stóðuna og var ikki bangin fyri sjálv at taka ábyrgd, og hon loysti avbjóðingina fyrimyndarlaga væl. Av tí at tað lá so væl fyri at skriva hjá henni, varð eisini litið henni upp í hendi at skriva tilfar til faldarar, og hetta gjørdi hon við nærlagni. Mina gjørdi eitt knúsandi gott arbeiði sum lestrarvegleiðari.

Hon arbeiddi á Handilsskúlanum í samfull 27 ár og var ómetaliga góð við skúlan. Í bókini Handilsskúlin 1986-2016 bar hon fram takkarkvøðu til skúlan, har hon hegnisliga lýsti upplivingar sínar við skúlanum sum eina ævintýr-

ferð. Hennara lutur lá ongantíð eftir, tá ið ræður um at menna skúlan.

Í kreppuárunum vísti skúlin sanna ábyrgd og lat hon saman við øðrum dygnar á Handilsskúlanum upp fyri teimum arbeiðsleysu og gav teimum skeið og nýggjar møguleikar. Tí hon hevði hjartað á rætta stað, og hugsaði nógv um onnur. Var eisini øll árin so sera áhugað í, hvussu tað gekst okkum lærarum og børnum okkara. Gávumild var hon eisini, og eg minnst, at tá vit skuldu gera okkurt fyri skúlan, so var hon skjót at bjóða okkum heim til sín, har vit hugnaðu okkum.

Mina gavst á Handilsskúlanum í 2013. Tá slapp hon at gera meira við tað, sum hevði ligið á láni, ikki minst skrivningin. Í 2015 kom út týðningarmikla og dygdargóða bókina Vágamentan, sum bygd á MARITGERÐINA hjá Minu í 2007: Vágar í broyting – Sosialar og mentanarligar broytingar í Vágum eftir bretsku hersetingina. Ein sera væl skrivað bók, sum hon ognaði oyggjabúgvum sínum har vesturi av kærleika. Mina gav mær eitt eintak, har tað við vakrari hond stendur skrivað “Takk fyri gott vinalag”.

Góða Mina, eg vil somuleiðis takka tær fyri gott vinalag, saknarin verður stórir. Góði Svenning, Heini og Tórhallur, við djúpastu samkenslu.

Tórður

Til minnis um beiggja mín, Hákun Justinussen

22. okt 2017 andaðist Hákun umborð á Polarhavinum, 50 ára gamal.

Góði Hákun, tað var tungt at fáa boðini, at tú vart farin. Hví skuldi tað vera so bráðliga? Eg vildi ynskt, at eg hevði ein møguleika afturat at hitta teg, soleiðis at eg kundi sagt tær, hvussu góð eg eri við teg. Tað er helst ofta so, tá ið vit missa ein av okkara kærur. Og tí er tað so umráðandi altíð at skiljast við kærleika, tí vit vita ikki, um vit mótast aftur her.

Hákun, tú var næstelstur í okkara systkinaflokki og 6 ár eldri enn eg. Eg minnst so væl, at eg slapp við tær at fiska, at byggja flaka og at skreiða. Eg minnst, tá ið eg havi verið um 7-8 ára aldur, seint um kvøldarnar, tá ið pápi silgdi úti og mamma var farin í song, tá vakti tú meg og vit bæði fóru at fanga síl undir brúnni við

Jógvansstovu. Eg skuldi lýsa við lummarykt á silini og tú fangaði. Eisini fóru vit út í kettuvík at fiska reyðfisk og oman á keiina at fiska seið. Mær dámdi so væl at sleppa við tær, tað var so spennandi. Hetta eru løtur sum altíð eru góðar, hugnaligar og tryggjar at minnast aftur á. Takk fyri at tú tímdi at hava meg við.

Vit arbeidu saman tá ið pápi hevði bátin mb Duritu. Tað vóru uppá nógv matar góðar tíðir. Vit vóru ofta saman eftir goggum, á útróðri við línu og á várróðri við snellu. Tað var deiligt at vera saman við tær. Tú hevði eitt gott og lætt sinni og vart ongantíð óður. Fingu vit lítið av fiski, so kundi tú flenna og fingur vit nógv, so vóru vit bæði líka spent. Vit

høvdu nógv góðar túrar saman.

Tú brúkti tað mesta av tínum lívi á havinum og hevði ein góða sjónatúru. Tú vart ein sera raskur og sterkur sjómaður.

Tú vart eisini familjukærur. Tær dámdi so væl tá ið vit vóru saman øll til føðingardagar og høgtíðinar, serliga jólini.

Fríggjakvøldið 20. oktober vart tú í føðingardegi hjá Beintu, sum tú ert pápabeiggi at, og seinni tað kvøldið fórt tú fiskitúr við Polarhavinum. Sunnumorgunin fingur vit boðini, at tú vart ikki her meira. Hetta vóru eini tung boð at fáa.

Nú er eitt ár síðani tú fórt og eg læri meg at liva við tí. Tað kennist løgið at tú ikki ert

her og eg sakni teg.

Hákun beiggi, eg hugsar nógv og ofta um teg. Og øll tey mongu og góðu minnini goymi eg væl og trygt í mínum hjarta við gleði. Skjótt so siggjast vit aftur.

Takk fyri at tú vart so góður við meg og okkum øll.

Friður veri við minnunum um beiggja mín Hákun.

Elsebeth